

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-05-49427 וגמן נ' אילוז

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

תובעת דיאנה פיין

נגד

נתבעת נופר אילוז

פסק דין

הרקע ותמצית טענות הצדדים

1. לפני תביעה לפיצוי בסך 15,000 ₪ על פי סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), בגין משלוח 15 הודעות פרסומת אל הטלפון הנייד של התובעת.
2. הנתבעת הינה הבעלים של "פיצה צ'יז" (להלן: "העסק"). לדיון בפניי התייצב גם מר איתי חגואל (להלן: "נציג הנתבעת"), שהינו המפעיל של בית העסק.
3. אין מחלוקת בין הצדדים, כי נשלחו לתובעת 15 הודעות לטלפון הנייד שלה במועדים שבין 21.12.16 ועד ליום 28.3.17, שתוכן הודעה על מבצעים לרכישת פיצה בבית העסק, כאשר לצד כל אחת מההודעות הייתה האפשרות להסרה מרשימת הדיוור.
4. התובעת טענה, כי ההודעות נשלחו אליה ללא הסכמתה לקבלת דיוור זה. הנתבעת, מנגד טענה, כי התובעת הצטרפה למועדון הלקוחות על מנת לקבל הנחות ומבצעים, וכי התובעת לא הביעה התנגדותה בשום דרך לקבלת המסרונים, וכי היה באפשרותה להסיר את עצמה מקבלתה.
5. בדיון בפניי הציגה התובעת 25 הודעות נוספות שנשלחו אליה לאחר הגשת התביעה בתיק זה מבית העסק של הנתבעת במועדים הבאים: 24.4.17, 1.5.17, 4.5.17, 10.5.17, 14.5.17, 18.5.17, 29.5.17, 2.6.17, 2.7.17, 6.8.17, 14.8.17, 21.8.17, 28.8.17, 5.9.17, 11.9.17, 20.9.17, 24.9.17, 8.10.17, 16.10.17, 23.10.17, 31.10.17, 12.11.17, 20.11.17, 28.11.17 ו- 4.12.17.
6. אין מחלוקת, כי בשום שלב לא ביקשה התובעת להסירה מרשימת הדיוור של הנתבעת.

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-05-49427 וגמנ נ' אילוז

תיק חיצוני:

7. מטעם הנתבעת הוגש נ/1, מסמך לפיו התובעת ביקשה להצטרף למועדון הלקוחות ביום 11.8.16 בשעה 21:05.

דיון והכרעה

8. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים וראיותיהם, שמעתי את העדויות וראיתי את העתקי ההודעות שנשלחו, הגעתי למסקנה, כי התובעת הרימה את הנטל המוטל עליה, בשים לב לרמת ההוכחה הנדרשת במשפט האזרחי, לשכנע כי מדובר בהודעות שהן פרסומת, וכי לא נתנה הסכמתה לקבלת הדיור מן הנתבעת. וזאת מהנימוקים שיפורטו להלן.

9. סעיף 30א(ב) לחוק התקשורת קובע כי:

"לא ישגר מפרסם דבר פרסומת באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי, הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר, **בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש** של הנמען, בכתב, רבות בהודעה אלקטרונית או בשיחה מוקלטת..."

10. התובעת העידה בפניי, כי מעולם לא הזמינה פיצה מהעסק באמצעות הטלפון, וכי במספר הזדמנויות הגיעה פיזית אל בית העסק ושילמה על פיצה שהזמינה (עמ' 4 שורות 2-3).

11. ככלל, לאחר הכחשת התובעת למתן הסכמה לקבלת פרסומת על ידי הנתבעת, עובר הנטל לנתבעת ועליה להוכיח, כי הסכמה שכזו אכן ניתנה.

12. אשר לנתבעת, הרי שזו אינה מעורבת בנעשה בבית העסק ומי שמסר את הפרטים לגבי הרישום למועדון הלקוחות הוא נציג הנתבעת, מר חגואל.

13. אף שנטען שהתובעת נתנה הסכמתה להצטרפות למועדון הלקוחות, וכי זו בוצעה טלפונית והראיה היא נ/1, הרי שמהסברי נציג הנתבעת עולים ספקות של ממש באשר לאופן ההצטרפות ואפרט.

נציג הנתבעת הסביר, כי לכל לקוח המתקשר להזמין פיצה מוצע להצטרף למועדון הלקוחות, הפרטים היחידים שנרשמים הם שם וטלפון של הלקוח ללא ציון מפורש אודות רצונו להצטרף למועדון הלקוחות. כך שלא הוברר ההבדל בין לקוח שמוסר את שמו והטלפון שלו לצורך ההזמנה למי שפרטיו נרשמים כמצטרף למועדון לקוחות.

עוד יצוין, כי הטופס נ/1 נושא את הכותרת "פרטי הלקוח" ומתחתיו ציון שמה הפרטי של התובעת, מספר הטלפון שלה וציון המילים "תאריך הצטרפות: AUG 11 2016". אלא שההודעות נשלחו לתובעת מדצמבר 2016 ועד מרץ 2017. אם אכן הצטרפה התובעת למועדון לקוחות כבר באוגוסט 2016 כיצד לא נשלחו אליה הודעות במשך חודשים אלא החל משלהי דצמבר 2016?

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-05-49427 וגמן נ' אילוז

תיק חיצוני:

14. בנוסף, הודה נציג הנתבעת כי לצורך הצטרפות למועדון הלקוחות לא נלקחים פרטים נוספים פרט לשם ומספר טלפון, אלא אם הלקוח מבקש שליחות בתוך העיר מודיעין (עמ' 3 שורות 26-27) והכחיש כי פרטים אלו נשמרים בהזמנה רגילה (עמ' 3 שורה 29). מעיון ב-1/ לא ניתן להבחין בין הזמנה רגילה בה לקוח מוסר את שמו ומספר הטלפון שלו לבין הצטרפות למועדון לקוחות.

15. התביעה הוגשה במאי 2017 והומצאה לנתבעת ביום 6.6.17. חרף זאת מאז הגשת התביעה נשלחו לתובעת עוד 25 הודעות ואלה פסקו רק לאחר 4.12.17, בחלוף כחצי שנה ממועד המצאת התביעה לנתבעת. נציג הנתבעת התנצל בפני התובעת והודה, כי רק לאחר שהתביעה הובאה לידיעתו, כחודשיים עובר למועד הדיון הוא דאג להסיר את הטלפון הנייד שלה מרשימת הדיוור של בית העסק (עמ' 2 שורות 28-30).

16. התובעת לא נתנה הסבר מדוע לא ביקשה להסירה מרשימת הדיוור אף שלכל הודעה צורפה אפשרות ההסרה. לדבריה לקח לה זמן להבין שמדובר בבית העסק הנתבע (עמ' 4 שורה 5).

17. התובעת לא ביקשה לתקן את כתב התביעה ולקבל פיצוי גם בגין ההודעות הנוספות שנשלחו אליה לאחר הגשת כתב התביעה.

שיעור הפיצוי

18. סעיף 30א(1) לחוק התקשורת קובע:

"שוגר דבר פרסומת ביודעין בניגוד להוראות סעיף זה, רשאי בית המשפט לפסוק בשל הפרה זו פיצויים שאינם תלויים בנזק (בסעיף זה – פיצויים לדוגמה), בסכום שלא יעלה על 1,000 שקלים חדשים בשל כל דבר פרסומת שקיבל הנמען בניגוד להוראות סעיף זה".

בגובה הפיצויים יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים של אכיפת החוק והרתעה מפני הפרתו; עידוד הנמען למימוש זכויותיו והיקף ההפרה.

19. בית המשפט העליון נדרש לסוגיית הפיצוי ללא הוכחת נזק והתווה את הדרך בשני פסקי דין רע"א 2904/14 גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ (27.7.14) (להלן: "עניין גלסברג") ורע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי (סיתונית מועדון דאיה ורחיפה במצנחים) (4.8.16) (להלן: "עניין חזני").

20. בעניין חזני עמד השופט פוגלמן על השיקולים אותם נדרש בית המשפט לשקול בבואו לקבוע את סכום הפיצוי (פסקה 10):

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-05-49427 וגמן נ' אילוז

תיק חיצוני:

"הסוג הראשון מתמקד בנסיבות ביצוע ההפרה וכולל, בין היתר, את תוכן הפרסום (אם הוא פוגעני); את התנהגות הנתבע; את הרווח הצפוי לו מן הפרסום (ככל שניתן להעריכו); את מספר דברי הפרסומת ששלח לתובע (ואותן בלבד) וכמה הודעות נשלחו לכל כתובת (אם מדובר במשלוח בודד לכל כתובת או בהפרה חוזרת ונשנית). חשוב להדגיש כי כמות ההודעות שנשלחה לתובע גודרת את תקרת הסכום שבית המשפט רשאי לפסוק (בית המשפט אינו רשאי לפסוק פיצוי העולה על 1,000 ש"ח בגין כל הפרה ללא הוכחת נזק), אך מעבר לכך היא אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים שנמנו לעיל. כך למשל אפשר שייפסק פיצוי בסכום זהה לאדם שנשלחו לו 100 הודעות ולאדם שנשלחו לו 1,000 הודעות, ובלבד שהפיצוי השיג את תכליות החוק: אכיפה והרתעה אפקטיבית ומידתית. נקודת המוצא היא שתביעה בגין הפרה בודדת תזכה את התובע במלוא הסכום (1,000 ש"ח) כדי שתושג התכלית ההרתעתית. ככל שמספר ההפרות עולה כך גדלה התקרה שבית המשפט רשאי לפסוק, אולם עליו להיעצר בסכום המשקף הרתעה יעילה בנסיבות העניין ולא לפסוק מעבר לכך.

סוג שני של שיקולים עניינו בשאיפה לעודד הגשת תביעות יעילות שמטרתן להגשים את תכליות החוק. לשם כך יש לשקול את עלויות ניהול ההליך ביחס לתועלת שתופק ממנו... כשמדובר בתביעה אישית לפי סעיף 30א(י) לחוק, סכום הפיצוי שייפסק אינו קשור בנזק שנגרם בפועל, אלא נועד כשלעצמו לתמרץ הגשת תביעות יעילות. במובן זה יש לראות בפיצוי מעין "גמול מיוחד" לתובע המייצג. נזכיר כי תביעה אישית כאמור יכולה להיות מוגשת בגין הפרות אחדות שהפיצוי המרבי שניתן לפסוק בגינן אינו עולה על אלפים בודדים של שקלים. אשר על כן, ואף שככלל עלויות ניהול ההליך צריכות להיות סבירות ומידתיות בהתחשב בשווי הסכום...".

21. בעניינו, תוכן ההודעות שנשלחו אל התובעת הן דבר פרסומות שמטרתן לעודד רכישת מוצר (פיצה) כאשר מובטחים הנחות ומבצעים. הרווח הצפוי לנתבעת מן הפרסום עשוי להיות רחב. הנתבעת שלחה לתובעת 15 מסרונים לפני הגשת התביעה והמשיכה לשלוח עוד 25 הודעות אף לאחר הגשת התביעה.

בבחינה של תכלית החוק, נראה כי יכול והנתבעת עושה שימוש בפרטי לקוחות לשליחת הודעות, מבלי לעשות אבחנה, בין מי שמסר פרטיו במסגרת הזמנת פיצה באופן חד פעמי, למי שביקש להצטרף למועדון הלקוחות לשם קבלת הטבות ובכך נתן הסכמתו לקבל הודעות שיווקיות.

22. נציג הנתבעת שב והדגיש, כי התובעת יכלה לבקש את הסרתה מרשימת הדיוור בכל עת. השופט רובנשטיין בעניין גלסברג קבע מפורשות, כי אין על התובעת חובה להקטנת הנזק, ובמילותיו- "הפיצויים הניתנים על פי [סעיף 30א](#) לחוק הם כאמור פיצויים לדוגמא, דהיינו – אינם נגזרים ישירות ממידת הנזק הקונקרטי אשר נגרם למאן דהוא. בפיצויים מעין אלה, לא הטיל המחוקק

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-05-49427 וגמן נ' אילוז

תיק חיצוני:

על הנפגע חובה שבדין להקטין את נזקו (ואין באמור, כמובן, כדי להפחית מחובתו של הנפגע, ככל בעל דין בכל עניין משפטי, לנהוג בתום לב), כנראה מתוך רצון לסייע בשירות התופעה... (עמוד 9). התנהגות התובעת, אי מימוש האפשרות להסרת מרשימת הדיור, הינה שיקול שילקח בחשבון אך אינה שיקול מכריע.

בין כחלק מחובת תום הלב הנדרשת מתובע אבל בעיקר בשל תכליתו של החוק שנועד לתת כלים בידי האזרח להילחם בתופעה המטרידה של משלוח הודעות ללא קבלת הסכמה, הרי שיש לטעמי טעם לפגם במקום בו תובע טוען, כי היה מטרד בהודעות שנשלחו אליו אך הוא לא מצא לנכון לבקש את הסרתו מרשימת התפוצה המטרידה והעדיף לקבל את ההודעות המטרידות שוב ושוב במשך חודשים.

אין בדבריי אלה לומר חלילה, כי התובעת פעלה שלא בתום לב אלא להבהיר, שבבחינת מידת המטרד שגורמים הפרסומים לתובעת יש לקחת בחשבון את פעולותיה שלה למנוע את המשך הטרדתה על ידי אותן הודעות להן לא נתנה את הסכמתה.

23. לנוכח תכלית החוק שהינה הרתעה יעילה ואכיפה בנסיבות קונקרטיות ולא למטרת ענישה, ובהתחשב בהיקף ההודעות ותוכן אני מקבלת את התביעה ומורה שהנתבעת תשלם לתובעת סך של 6,000 ₪ (400 ₪ עבור כל אחת מה- 15 ההודעות), בצירוף אגרת בית משפט בסך 150 ₪ והוצאות משפט בסך 200 ש"ח, וזאת בתוך 30 יום ממועד קבלת פסק הדין, שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד לתשלום בפועל.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור בתוך 15 ימים לבית המשפט המחוזי מרכז - לוד.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ג' אדר תשע"ח, 18 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.

אדנקו סבחת- חיימוביץ, שופטת

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-05-49427 וגמון נ' אילוז

תיק חיצוני:

